

IV. ЮВІЛЕЇ

ПІСТУНУ МИКОЛІ ДАНИЛОВИЧУ – 85!

У 2018 р. виповнилося 85 років із дня народження Пістуну Миколи Даниловича – відомого українського соціоєкономікогеографа, доктора географічних наук, професора кафедри економічної та соціальної географії Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 19 травня 1933 р. у с. Гійче Рава-Руського повіту Львівського воєводства у Польщі (тепер – Жовківський р-н Львівської обл.).

У 1955 р. закінчив з відзнакою географічний факультет Львівського університету ім. І. Я. Франка за спеціальністю "Економічна географія".

У 1955 – учитель географії середньої школи № 1 ім. М. Островського, у 1956–1959 рр. – учитель географії, вихователь і старший вихователь Острозької школи-інтернату Рівненської обл.

З 1959 р. – у Київському університеті: аспірант, асистент, з 1964 – старший викладач, з 1966 р. – доцент кафедри економічної географії.

У 1962 р. в Київському університеті захистив кандидатську дисертацію "Географія виробництва технічних культур Волинської і Ровенської областей" зі спеціальності 11.00.02 – "Економічна географія СРСР" (наук. керівник – д-р геогр. наук, проф. О. Т. Діброва).

У 1967–1968 рр. перебував на стажуванні в Загребському університеті (Югославія) для вивчення народногосподарського комплексу Югославії.

З 1972 р. – старший науковий співробітник (докторант) НДЧ географічного факультету.

У 1975 р. захистив докторську дисертацію "Аграрно-територіальні комплекси: теорія і досвід економіко-географічного дослідження" зі спеціальності 11.00.02 – "Економічна географія СРСР".

У 1975–2003, 2008–2011 рр. – професор, у 1975–1998 рр. – завідувач кафедри економічної та соціальної географії.

2003–2008 рр. – провідний науковий співробітник в Інституті географії НАН України.

Викладав дисципліни: "Географія сільського господарства", "Географія зарубіжних країн", "Основи наукових досліджень", "Географія АПК", "Основи теорії суспільної географії", "Розвиток суспільно-географічної думки", "Сучасні проблеми регіонального розвитку" і "Сучасні проблеми суспільної географії", "Організація праці науковця".

Наукові інтереси: теоретико-методологічні основи суспільної географії, проблеми географії сільського господарства й агропромислового комплексоутворення України, суспільно-географічні аспекти регіональної політики України, методика організації навчального процесу у вищій школі, історія та методика суспільно-географічних досліджень в Україні, територіальна організація митної діяльності.

Автор близько 300 наукових праць, зокрема: "Основи теорії суспільної географії" (1994, 1996); "Географія агропромислових комплексів" (1997, співавтор); "Географія Української РСР" (1982, співавтор, відп. редактор); "Экономическая география СССР. Районная часть" (1984, співавтор, відп. редактор); "Основи научных исследований. География" (1988, співавтор, відп. редактор); "Економіко-географічний комплекс великого міста (на прикладі м. Києва)" (1989); "Трудові зв'язки у великому місті" (1984, співавтор); "Чернігівська область (економіко-географічна характеристика)" (1975, співавтор, відп. редактор); "Економічна географія зарубіжних країн. Соціалістичні країни" (1981, співавтор, відп. редактор); "Географія сільського господарства СРСР" (1983, співавтор); "Агропромисловий комплекс сьогодні" (1985, співавтор); "Аграрно-територіальні і аграрно-промислові комплекси Житомирської області" (1972, співавтор, відп. редактор); "Агропромисловий комбінат "Рось": територіальна і комплексно-пропорційна організація" (1994, співавтор), "Географія у моєму житті" (2003), "Трансформація господарства України: регіональний аспект" (2003), "Регіональна політика в Україні: суспільно-географічний аспект" (2004, співавтор), "Суспільно-географічні основи раціонального природокористування" (2006, співавтор), "Розвиток суспільної географії в Україні у ХХ – на початку ХХІ сторіччя" (2009), "Сучасні проблеми регіонального розвитку" (2009, 2010, співавтор), "Гуманітарні та ресурсні проблеми національної безпеки України" (2011, співавтор), "Питання розвитку географії та суспільної географії" (2012).

Понад 20 років керував економіко-географічною експедицією, забезпечив наукове керівництво низці держбюджетних і господарсько-договірних тем.

Був кілька років головою ревізійної комісії, членом президії Українського географічного товариства, головою докторської спеціалізованої ради, членом науково-методичної ради Міністерства освіти України, заступником голови Відділення наук про Землю, керівником комісії з географії АН ВШ України, членом редколегії "Українського географічного журналу", членом експертної ради ВАК України з географічних наук, членом Ради старійшин Київського університету.

Відмінник народної освіти України. Академік АН вищої школи. Лауреат нагороди Ярослава Мудрого.

МАСЛЯКУ ПЕТРУ ОЛЕКСІЙОВИЧУ – 70!

У 2018 р. виповнилося 70 років із дня народження Масляка Петра Олексійовича – відомого українського економіко-географа, геополітика, футуролога, доктора географічних наук, професора кафедри географії України Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 27 травня 1948 р. у м. Миргороді Полтавської обл.

У 1971 р. закінчив кафедру економічної географії Київського університету імені Тараса Шевченка.

1971–1977 рр. – учитель географії Миргородської середньої школи № 1 імені Панаса Мирного.

1977–1984 рр. – аспірант, молодший науковий співробітник відділу теоретичних проблем економічної географії секторе географії Інституту геофізики ім. С. І. Субботіна АН УРСР.

У 1981 р. захистив кандидатську дисертацію "Машинобудівні територіальні системи в агропромисловому комплексі Української РСР" (наук. керівник – акад. АН УРСР, д-р геогр. наук М. М. Паламарчук).

З 1984 р. – доцент кафедри економічної географії, з 1994 р. – професор кафедри географії України в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

У 1992 р. захистив докторську дисертацію "Машинобудування в господарських комплексах: теорія і практика територіальної взаємодії".

У 1999–2003 рр. – завідувач відділу геополітики та геостратегії Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України (за сумісництвом).

Викладає дисципліни: "Країнознавство", "Рекреаційна географія України", "Економічна і соціальна географія України", "Методика викладання географічних дисциплін у вищій школі", "Теорія і методика туристично-рекреаційного районування", "Управління проектами та програмами у сфері географії України".

Наукові інтереси: територіальна організація суспільства, геополітика, українознавство, країнознавство, топоніміка, методика викладання географії, основ економіки та екології.

Має понад 500 наукових і науково-публіцистичних праць, зокрема: "Загальна географія. Підручник для 6-го класу загальноосвітньої середньої школи" (2000), "Географія материків і океанів. Підручник для 7-го класу" (2001), "Географія України" (Нью-Йорк, 2004), "Економічна і соціальна географія України" (2005, 2006), "Країнознавство" (2007, 2008); співавтор: "Географія України" (1992); "Географія України: підручник для 8-9 класів середньої школи" (1996–2004); "Географія: завдання та тести" (1993); "Хрестоматія з географії України" (1994); "Географія" (1995); "Словник-довідник учня з економічної і соціальної географії світу" (1996); "Географія у запитаннях і відповідях" (1997); "Географія: навчальний посібник для старшокласників та абітурієнтів" (1998); "Як експортувати в Україну" (1998, португальською); "Географія Африки" (2000); "Методика викладання географії" (2000); "Географія України" (2000); "Економічна та соціальна географія України" (2001), "Економічна і соціальна географія світу. Підручник для 10-го класу" (2004), "Українська екологічна енциклопедія" (2005), "Енциклопедія комунального господарства" (2006) та державного стандарту загальної середньої освіти з географії. Автор роману "Три сни українця" (2003), восьми романів і кіносценаріїв, у тому числі "День незалежності" (2010).

Академік АН вищої освіти України.

Заслужений працівник освіти України (2009), відмінник народної освіти (2000). Нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України (2001), відзнакою Петра Могили МОН України (2006), лауреат Премії імені Тараса Шевченка Київського національного університету імені Тараса Шевченка (1999), Премії імені Ярослава Мудрого АН ВШ України (2004). Нагороджений орденом Архістратига Михаїла V–III ступенів.

МИХАЙЛЕНКУ ВАЛЕРІЮ ПЕТРОВИЧУ – 70!

У 2018 р. виповнилося 70 років із дня народження Михайленка Валерія Петровича – відомого геоєколога, кандидата хімічних наук, доцента кафедри фізичної географії та геоєкології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 6 листопада 1948 р. у м. Кам'янське Дніпропетровської обл.

У 1971 р. закінчив хімічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю "Хімія та аналіз рідкісних елементів".

1971–1972 рр. – інженер Інституту загальної та неорганічної хімії ім. А. В. Думанського АН УРСР.

З 1972 р. – старший лаборант, інженер, старший інженер, асистент, доцент кафедри хімії аналізу рідкісних елементів хімічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Також працював на виборній посаді звільненого заступника голови профспілкового комітету КНУ.

У 1981 р. захистив кандидатську дисертацію "Газохроматографічні методи визначення важких металів у вигляді бета-дікетонатів" за спеціальністю 02.00.02 – "Аналітична хімія" (наукові керівники – канд. хім. наук, доц. І. П. Серета та ст. наук співроб. А. М. Король).

З 1985 р. – старший викладач кафедри гідрології та гідрохімії, згодом доцент кафедри фізичної географії та геоecології географічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Викладає дисципліни: "Геоecологічні проблеми сталого розвитку", Глобалізація та міжнародне ecологічне співробітництво" (Globalization and Internatinal Environmental Cooperation), Глобальні ecологічні проблеми (Global Environmental Problems), "Ecологічні стандарти та критерії якості довкілля", "Забруднювальні речовини у природному середовищі", "Стійкі органічні забрудники", "Міжнародні ecологічні конвенції та договори".

Автор 80 публікацій, 4 авторських свідоцтв, у т. ч. 3 навчальних посібників, зокрема "Хімічна технологія, практикум" (1978), "Методи аналізу природних вод" (1983). Співавтор та редактор двох навчально-методичних комплексів "Зелений пакет" (2009) та "Крок за кроком" (2017), адаптованих для вчителів та учнів середніх загальноосвітніх навчальних закладів України (проект РЕЦ Сентендре, Угорщина).

З 2014 р. – член редколегії наукового журналу "Environmental Research, Engineering and Management" Каунаського університету технологій, Литва (входить до наукометричної бази SCOPUS).

Наукові інтереси: динаміка освіти і науки в потрійній холістичній моделі розвитку, поводження з відходами, критерії якості довкілля.

Працював у донорських проектах АМР США, ГЕФ-ЮНЕП, Швейцарського національного наукового фонду, ОБСЄ, Шведського Інституту та РЕЦ (Будапешт).

У 2005 – 2006 р. – національний технічний експерт Мінприроди України з розроблення Національного плану дій для впровадження Стокгольмської конвенції про стійкі органічні забрудники в Україні, проект ГЕФ-ЮНЕП.

З 2010 р. по теперішній час бере участь у дослідницьких проектах країн Балтійського регіону щодо відновлення якості ландшафтів, забруднених хімікатами, та рекультивації полігонів твердих побутових відходів.

З 2016 р. – координатор проекту GUPES-UNEP "Глобальна мережа університетів з охорони довкілля та сталого розвитку".

Нагороди: медаль Президії Верховної Ради СРСР "В пам'ять 1000-ліття Києва" (1983), пам'ятна медаль з нагоди 15-річчя Асоціації міст України (2006).

МОЛОЧКУ АНАТОЛІЮ МИКОЛАЙОВИЧУ – 70!

У 2018 р. виповнилося 70 років із дня народження Молочка Анатолія Миколайовича – відомого українського географа-картографа, кандидата географічних наук, професора кафедри геодезії та картографії Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 4 липня 1948 р. у смт. Маньківка Черкаської обл.

У 1971 р. з відзнакою закінчив кафедру геодезії та картографії Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. У роки навчання спеціалізувався в інженерно-пошуковій геодезії (працював у експедиціях Укрдипроводгоспу на Херсонщині), а потім астрономо-геодезії (працював у експедиціях Укр АГП на Кіровоградщині та Донбасі).

1971–1989 рр. – інженер, молодший науковий, науковий, старший науковий співробітник відділу картографії Сектора географії Інституту геофізика ім. С. І. Суботіна АН УРСР (зараз – Інституту географії НАН України), де у 1972–1975 рр. навчався в аспірантурі.

У 1988 р. захистив кандидатську дисертацію "Теорія і методика картографічного дослідження забруднення атмосферного повітря" (наук. керівник – д-р геогр. наук, проф. А. П. Золівський).

У 1974–1990 рр. працював за сумісництвом викладачем топографії із основами геодезії та картографії на кафедрі економічної географії природничо-географічного факультету Київського державного педінституту імені М. Драгоманова, з 1993 р. – доцент Військового інституту КНУ імені Тараса Шевченка, у 1998 р. – доцент Києво-Могилянської академії, з 2017 р. – професор ВІКНУ імені Тараса Шевченка.

У Київському національному університеті імені Тараса Шевченка – з 1989 р., доцент (з 1995), професор кафедри геодезії та картографії (з 2003). У 1995–2012 рр. – завідувач кафедри геодезії та картографії.

У 1992–1995 рр. та з 1999 по 2017 р. – заступник декана географічного факультету з навчальної роботи, з 2017 р. – професор кафедри геодезії та картографії.

Викладає нормативні та спецдисципліни: "Геодезія", "Основи наукових досліджень", "Картографічне моделювання", "Геосистемне картографування", "Вступ до університетських студій", "Картографічне моделювання геодинамічних процесів", "Морська картографія із основами гідрографії", "Землепорядні вишукування та проекти", "Організація та управління виробництвом".

Автор і співавтор близько 100 наукових праць, зокрема трьох колективних монографій, до 10 навчальних посібників і підручників, методичних розробок, атласів, карт тощо з тематичної картографії, зокрема навчальних посібників і підручників (як співавтор) "Картографічне моделювання" (1999), "Радіоелектронна геодезія" (2001), "Геодезія. Статистична обробка та вирівнювальні обчислювання результатів вимірювань" (2003), "Вища геодезія. Вирівнювання типових побудов триангуляції" (2004), "Картографія" (2008), "Топографія із основами геодезії" (2008, 2009), "Дистанційне зондування Землі із основами фотограмметрії" (2010), "Картознавство" (2014), понад 10 звітів із завершених науково-дослідних робіт.

Підготував 4 кандидатів наук, з яких 2 стали докторами наук. Ініціатор створення і головний редактор збірника наукових праць "Картографія та вища школа" (1993), з 2010 р. – "Часопис картографії". Член методичної комісії МОН України з напрямку освіти "Геодезія, картографія та землеустрій", Експерт ВАК з ліцензування та акредитації ВНЗ України з цього напрямку.

У 2009 р. відзначений Подякою Президента України.

У 1993 р. – представник України під час офіційного включення її до складу Міжнародної картографічної асоціації (МКА) (м. Кельн, Німеччина).

САВИЦЬКОМУ ВІКТОРУ МИКОЛАЙОВИЧУ – 70!

У 2018 р. виповнилося 70 років із дня народження Савицького Віктора Миколайовича – відомого хіміка-гідрохіміка, кандидата хімічних наук, доцента кафедри гідрології та гідроекології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 25 квітня 1948 р. у смт. Калинівка Вінницької обл.

У 1972 р. закінчив хімічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю "Неорганічна хімія". Навчався в Карловому університеті (м. Прага, Чехословаччина).

У 1970-1975 рр. навчався в аспірантурі при кафедрі неорганічної хімії Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

З 1975 р. – старший інженер і старший науковий співробітник (1977–1999) Проблемної науково-дослідної лабораторії гідрології та гідроекології географічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, протягом 2000–2014 рр. – доцент кафедри гідрології і гідрохімії.

У 1976 р. захистив кандидатську дисертацію "Порівняльна характеристика аміно- і аміноселеноціанатних сполук перехідних металів" за спеціальністю 02.00.01– "Неорганічна хімія" (наук. керівник – д-р хім. наук, проф. В. В. Скопенко).

Викладав дисципліни: "Методика гідрохімічних досліджень", "Меліоративна гідрохімія", "Радіоактивність природних вод", "Утилізація техногенних відходів та охорона вод", "Гідроекологічні проблеми", "Правові аспекти водокористування".

Наукові інтереси: хіміко-аналітичні дослідження природних, техногеннозмінених і техногенних об'єктів навколишнього середовища, гідрохімічні дослідження поверхневих природних вод суходолу, розробка моніторингових заходів стосовно зазначених вод, проблеми і практична реалізація заходів, пов'язаних із утилізацією осадів загальноміських стічних вод. Проводив дослідження на Шацьких озерах, річках Правобережного Полісся, притоках Дніпра та Дунаю.

Автор і співавтор більше 140 наукових праць, зокрема "Використання осадів стічних вод у сільському господарстві" (1997, співавтор) та "Географічні основи охорони навколишнього середовища" (2006, співавтор).

БЕЙДИКУ ОЛЕКСАНДРУ ОЛЕКСІЙОВИЧУ – 65!

У 2018 р. виповнилося 65 років із дня народження Бейдика Олександра Олексійовича – відомого українського економіко-географа, країнознавця, доктора географічних наук, професора кафедри країнознавства та туризму Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 17 січня 1953 р. у Києві. Учився у 77 (нині Кловський ліцей іноземних мов), 43 (нині ліцей "Грааль"), 171 (нині ліцей "Лідер") київських середніх школах.

У 1970 р. поступив на I курс географічного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, у 1975 р. закінчив кафедру фізичної географії.

1975–1976 рр. – викладав географію у середній школі № 79 м. Києва.

1976–1979 рр. – аспірант, у 1979–1990 рр. – асистент, доцент кафедри фізичної географії та охорони природи географічного факультету Київського університету.

У 1980 р. проходив стажування в Московському державному університеті ім. М. В. Ломоносова та Інституті географії АН СРСР у проф. В. С. Преображенського.

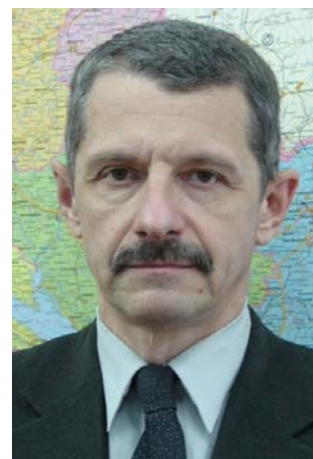
У 1986 р. захистив кандидатську дисертацію "Структура і динаміка рекреаційного освоєння долини Дніпра в межах УРСР" за спеціальністю 11.00.02 – "Економічна та соціальна географія" (наук. керівник – д-р геогр. наук, проф. П. Г. Шищенко).

1990–2006 рр. – доцент кафедри країнознавства і туризму.

У 1991 р. закінчив Технологічну школу бізнесу (м. Владивосток, Росія).

1995–1996 рр. – заступник декана факультету із соціально-побутових питань.

Протягом 1972–2001 рр. працював вихователем і вожатим у піонерських і дитячих оздоровчих таборах України та Росії.

У 2005 р. захистив докторську дисертацію "Методологія та методика аналізу рекреаційно-туристичних ресурсів України" за спеціальністю 11.00.02 – "Економічна та соціальна географія".

З 2006 р. – професор кафедри країнознавства і туризму Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

На географічному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка викладає дисципліни "Рекреаційна географія", "Географія туризму", "Рекреаційно-туристичні ресурси", "Туристсько-рекреаційні комплекси"; у Київському національному університеті культури і мистецтв – "Стратегія розвитку національного туризму"; у Національному педагогічному університеті ім. М. Драгоманова – "Безпека в туризмі", "Екологічний менеджмент", "Регіональна політика розвитку туризму в Україні"; у Волинському національному університеті ім. Лесі Українки – "Географія туризму України", "Туристсько-рекреаційні ресурси світу"; у Київському славистичному університеті – "Ресурси міжнародного туризму", "Рекреаційні комплекси світу", "Туристські ресурси слов'янських країн".

Науково-практичні інтереси: рекреаційно-туристичні ресурси, термінологія, активні методи навчання та психолого-педагогічні проблеми загальноосвітньої та вищої школи, геополітика, безпека життєдіяльності, популяризація географічних знань.

Загалом опубліковано близько 300 праць, зокрема: монографія "Рекреаційно-туристичні ресурси України: методологія та методика аналізу, термінологія, районування" (2001); словники: "Українсько-російський словник термінів і понять з географії туризму і рекреаційної географії" (1997), "Словник-довідник з географії туризму, рекреації та рекреаційної географії" (1998), "Тлумачний словник термінів з рекреаційної географії (географії туризму)" (1993), "Географія: Короткий тлумачний словник" (2001), "Російсько-український тлумачний словник термінів з медичної географії" (1997, співавтор); посібники "Географія України" (1996), "Географія: Посібник для вступників до вищих навчальних закладів" (1995, 1996, співавтор), "Рекреаційні ресурси України" (2009, 2010, 2011), "Унікальна Україна: географія та ресурси туризму" (2013, співавтор); співавтор підручника для 10 класу "Економічна і соціальна географія світу" (1997, 1998, 2004, 2006; 1998 – видано російською, 2001 – угорською мовами); навчально-методичні комплекси "Географія туризму", "Рекреаційна географія", "Туристсько-рекреаційні ресурси" (2007), "Туристсько-рекреаційні комплекси" (2008).

Першу подорож здійснив у 1959 р. на о. Джарилгач. Організатор та учасник експедицій на Байкал (перша подорож у березні 1979), Камчатку, Курильські острови, Японське (1991) та Каспійське (1973) моря, озера Іссик-Куль (1973), Телецьке (1985), Ханка (1991), о. Сахалін (1991), Кольський півострів (1984), Алтай (1985), Памір (1989), озеро Балатон (1975), до дельти Дунаю та ін. У 1975 р. як переможець всесоюзної вікторини "Чи знаєш ти Угорщину?" та учасник I фестивалю угорсько-радянської дружби подорожував Угорщиною. Пізніше відвідав Австрію, Албанію, Бельгію, Болгарію, Боснію і Герцеговину, Ватикан, Велику Британію, В'єтнам, Грецію, Данію, Єгипет, Ізраїль, Індію, Ірландію, Іспанію, Італію, Йорданію, Камбоджу, Лаос, Люксембург, Македонію, Малайзію, Марокко, Монако, Нідерланди, Німеччину, Норвегію, ОАЕ, Польщу, Румунію, Сан-Марино, Сербію, Сінгапур, Словаччину, Словенію, Туніс, Турецьку республіку Північного Кіпру, Таїланд, Туреччину, Францію, Хорватію, Чехію, Чорногорію, Швецію. Серед захоплень, крім подорожей, – гірські лижі, плавання, футбол; серед наукових пріоритетів – геополітика, активні методи навчання, тренінги, впровадження психолого-педагогічних технологій у навчальний процес, світові та національні рекреаційно-туристичні ресурси.

ГЕРАСИМЕНКО НАТАЛІЇ ПЕТРІВНИ – 65!

У 2018 р. виповнилося 65 років із дня народження Герасименко Наталії Петрівни – відомого географа-геоморфолога, палеогеографа, палеонтолога, доктора географічних наук, професора кафедри землезнавства та геоморфології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народилася 8 лютого 1953 р. у Києві.

Випускниця кафедри фізичної географії Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1975).

По закінченню університету працювала в Інституті географії АН України, починаючи від інженера до провідного наукового співробітника. Вихованка палеогеографічної школи д-ра геол.-мінерол. наук М. Ф. Веклича, під керівництвом якого у 1985 р. захистила кандидатську дисертацію "Реконструкція палеоландшафтів Київського Придніпров'я (плейстоцен і пліоцен)".

У 2004 р. в Інституті географії НАН України захистила докторську дисертацію "Розвиток зональних ландшафтів території України у четвертинному періоді" за спеціальністю 11.00.04 – "Геоморфологія та палеогеографія".

У Київському університеті – з 1987 р., з 2005 р. – професор кафедри землезнавства та геоморфології.

Викладає та викладала дисципліни: "Палеогеографія антропогену", "Методи палеогеографічних досліджень", "Палеогеографія із основами палеоекології", "Палеопедологія", "Четвертинні відклади України", "Методи аналітичних досліджень четвертинних відкладів", "Палеоландшафтознавство", "Палеоекологія антропогену", "Геоархеологія", "Регіональна палеогеографія голоцену", "Історія розвитку ґрунтів", "Еволюція біосфери Землі" та вела науково-дослідницький практикум із палеогеографії антропогену. Під її керівництвом захищено три дисертації кандидатів географічних наук зі спеціальності "Геоморфологія та палеогеографія".

Досліджує палеогеографію та стратиграфію четвертинного періоду, вивчає еволюцію плейстоценових і голоценових ландшафтів, палеоекологію давньої людини на території України у співробітництві з геологами та археологами.

ми. Основні методи дослідження – палеопедологічний і спорово-пилковий, спрямовані на реконструкцію давніх ґрунтів і рослинності як індикаторів давніх ландшафтів та клімату.

Автор і співавтор понад 350 наукових публікацій, зокрема 24 монографій, атласів, підручників і брошур: "Методика реконструкции природы Среднего Приднепровья в позднем кайнозое" (1982); "Основы методики изучения древней природы" (1983); "Палеогеография Киевского Приднепровья" (1984); "Палеогеографические этапы и детальная стратиграфическая схема плейстоцена территории Украины" (1984); "Палеоландшафты правобережья Киевского Приднепровья (поздний кайнозой)" (1988); "Палеогеографические этапы плиоцена и плейстоцена Западного Донбасса" (1991); "Стратиграфическая схема четвертичных отложений Украины" (1993); "Этапность развития природы Донбасса в голоцене и позднеледниковье" (1994); "Проблеми охорони геологічної спадщини України" (1999); "The Middle Paleolithic of the Western Crimea" (1999); "The Middle and Upper Paleolithic of the Eastern Crimea" (2004); "Kabazi II: the Last Interglacial occupation, environment and subsistence" (2005); "Paleoenvironment of the Crimea during the Last Interglacial" (2005); "Kabazi V: interstratification of the Micoquain and Levallois-Mousterian camp sites" (2007); "Острів Зміїний. Природа і люди" (2008); "Просторово-часова кореляція палеогеографічних умов четвертинного періоду на території України" (2010), "Еволюція почв и почвенного покрова" (2015), "Суботовское городище" (2017), "Четвертинна геологія" (2017), "Четвертинні відклади України (лесово-ґрунтова формація)" (2017), карт до Комплексного атласу Київської області, Національного атласу України та Історичного атласу України.

Проводить експедиційні роботи на території України – від Закарпаття до Донбасу, від Чернігівського Полісся до Південного берегу Криму. Відвідала майже всю Європу, країни Західної, Східної та Південної Азії, Австралію, США як учасник численних наукових конференцій і міжнародних проектів.

Член стратиграфічної комісії Міжнародної спілки четвертинників INQUA, міжнародної комісії із четвертинної стратиграфії Європи, учасник міжнародного проекту DATESTRA, віце-президент Українського національного комітету Міжнародної спілки четвертинників.

ЛЮБИЦЕВІЙ ОЛЬЗІ ОЛЕКСАНДРІВНІ – 65!

У 2018 р. виповнилося 65 років із дня народження Любіцевої Ольги Олександрівни – відомого економіко-географа, туризмознавця, доктора географічних наук, професора й завідувача кафедри країнознавства та туризму Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народилася 13 травня 1953 р. у Мінську (Білорусь).

У 1977 р. закінчила кафедру економічної географії Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю "Географ, економіко-географ, викладач". З того ж року – інженер науково-дослідного сектору, 1979–1983 рр. – аспірантка кафедри економічної географії географічного факультету Київського університету. З 1983 р. – молодший науковий співробітник.

У 1985 р. захистила кандидатську дисертацію "Територіальна організація галузевого комплексу сфери обслуговування (на прикладі автотехобслуговування в Українській РСР)" за спеціальністю 11.00.02 – "Економічна та соціальна географія" (наук. керівник – канд. екон. наук, доц. С. І. Іщук).

З 1990 р. – завідувач навчально-методичної лабораторії геоінформації і туризму, асистент (1991), з 1996 р. – доцент кафедри країнознавства та туризму.

У 2003 р. захистила докторську дисертацію "Геопросторова організація туристичного процесу" за спеціальністю 11.00.02 – економічна і соціальна географія.

З 2005 р. – професор, з 2006 р. – завідувач кафедри країнознавства та туризму.

Викладає дисципліни: "Ринок туристичних послуг", "Туризмологія", "Теорія і практика рекреаційно-туристичного природокористування" для магістрів спеціальності "Туризм"; "Основы туризмознавства" та "Організація готельної справи" – для бакалаврів спеціальності "Туризм"; "Географія населення і розселення", "Географія культури і релігії" – для студентів-географів.

Наукові інтереси: дослідження вітчизняного та світового туристичного ринку, розвитку туристичної освіти, сфери послуг, географії та організації туризму, готельної справи, географії культури та релігії, географії населення та геурбаністики.

Автор понад 200 наукових статей і методичних праць, автор і співавтор понад 30 монографій і навчальних посібників, зокрема: "Географія релігій" (1998), "Ринок туристичних послуг (геопросторові аспекти)" (2002, 2006, 2009), "Методика розробки турів" (2003, 2008), "Туристичні ресурси України" (2007), "Туризмознавство: вступ до фаху" (2008), "Паломництво та релігійний туризм" (2011), "Туристичне країнознавство" (2015), "Географічне країнознавство" (2016); співавтор підручника для 10 класу загальноосвітньої школи "Економічна та соціальна географія світу" (1997, 1998, 2000, 2002, 2004, 2006), перекладеного польською та угорською мовами.

Учасник міжнародних і регіональних географічних конгресів (Німеччина, Польща, Японія, Китай), міжнародних конференцій (Болгарія, Хорватія, Польща).

Головний редактор збірника наукових праць "Географія і туризм".

У різні роки була членом Науково-методичної комісії з туризму МОНмолодьспорту України, членом робочої групи з розробки Галузевого стандарту вищої освіти з напрямом "Туризм", членом Експертної ради з культури, мистецтва і туризму Центру оцінювання якості освіти і ліцензування, експертом МОНмолодьспорт України з напрямом "Туризм", головою Науково-методичної комісії Асоціації навчальних закладів України готельного і туристичного профілю, членом робочої групи з розробки Державної концепції розвитку туризму і курортів в Україні (2008).

Член Наукової ради з туризму і курортів Департаменту туризму і курортів Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. З 2016 р. – голова Науково-методичної комісії з туризму Міністерства освіти і науки України з розробки стандартів вищої освіти.

Академік Академії туризму України. Академік Академії наук вищої освіти України.

Нагороди: заслужений працівник освіти України, відмінник освіти України, почесний працівник туризму України, грамоти Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, Міністерства культури і туризму України, подяки ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

МУНІЧ НЕЛЛІ ВОЛОДИМИРІВНІ – 60!

У 2018 р. виповнилося 60 років із дня народження Муніч Неллі Володимирівни – відомого географа, заслуженого вчителя України, кандидата географічних наук, доцента кафедри географії України Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народилася 27 червня 1958 р. у м. Калинівка Вінницької обл.

У 1980 р. закінчила природничо-географічний факультет Вінницького педагогічно-інституту ім. М. Островського з відзнакою.

1980–1983 рр. – учитель географії в середній школі № 58, а з 1983 р. – у загальноосвітній школі № 36 м. Києва.

З 2007 р. – методист Українського центру оцінювання якості освіти.

З 2009 р. – асистент, а з 2017 р. – на посаді доцента кафедри географії України Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

1996 – 2010 рр. – заступник головного редактора газети "Краєзнавство. Географія. Туризм".

У 2013 р. захистила кандидатську дисертацію "Формування ландшафтознавчих понять у шкільній географічній освіті" за спеціальністю 13.00.02 – теорія та методика навчання (географія) (науковий керівник – д-р пед. наук, проф. О. М. Топузов).

Голова правління Асоціації вчителів географії Творчої спілки вчителів України (з 1994).

Член журі Всеукраїнських учнівських олімпіад, турнірів, конкурсів "Вчитель року" (1997, 2000, 2003, 2006)

Член науково-методичної комісії МОН України, колеги Головного управління освіти м. Києва, вченої ради Українського географічного товариства. Учасниця всеукраїнських географічних і педагогічних конференцій, семінарів, у тому числі міжнародних: конференції Європейської асоціації вчителів географії "Єврогео" (Люксембург, 2000); міжнародних географічних конгресів у Глазго (2004), Тунісі (2008), Кельні (2012); Пекіні (2016, заочно), І з'їзду вчителів географії (Москва, 2011).

Брала участь у розробці Концепції змісту шкільної географічної освіти, програм з географії для загальноосвітньої та профільної школи.

До захисту дисертації була пошукувачем лабораторії географічної освіти Інституту педагогіки НАПН України.

Основний напрям наукової роботи: формування географічних понять. Автор понад 70 наукових праць, підручника з географії України (8 кл.), монографії "Формування ландшафтознавчих понять в шкільній географічній освіті", наукового видання "Ideas of Sustainable Development in Geography Education in Russia, China and the Ukraine (Middle School)" (у співавторстві), посібників для вищої школи.

Відмінник освіти України. Заслужений вчитель України.

ОБОДОВСЬКОМУ ОЛЕКСАНДРУ ГРИГОРОВИЧУ – 60!

У 2018 р. виповнилося 60 років із дня народження Ободовського Олександра Григоровича – відомого українського гідролога, доктора географічних наук, професора кафедри гідрології та гідроекології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 18 січня 1958 р. у Києві.

У 1980 р. закінчив Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю "географ-гідролог".

1980–1989 рр. – інженер, інженер-програміст, старший інженер Інформаційно-обчислювального центру КДУ.

У 1988 р. у Московському державному університеті ім. М. В. Ломоносова захистив кандидатську дисертацію "Руслоформуючі витрати води річок рівнинної частини України" за спеціальністю 11.00.07 – "Гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія" (наук. керівники – д-р геогр. наук, проф. Р. С. Чалов і канд. техн. наук, доц. Є. С. Цайтц).

1989–1992 рр. – асистент кафедри гідрології та гідрохімії географічного факультету Київського державного університету імені Тараса Шевченка.

З 1992 р. – доцент кафедри гідрології та гідрохімії географічного факультету Київського університету імені Тараса Шевченка.

Протягом 1996–2015 рр. – заступник декана географічного факультету з наукової роботи.

У 2002 р. у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка захистив докторську дисертацію "Регіональний гідролого-екологічний аналіз руслових процесів" зі спеціальності 11.00.07 – "Гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія".

Викладає дисципліни: "Руслові процеси та динаміка берегів водосховищ", "Гідравліка", "Статистичні методи в гідрології і гідрохімії", "Основи руслознавства", "Загальна гідрологія", "Міжнародне гідроекологічне співробітництво".

Наукові інтереси: руслові процеси, гідроекологія русел річок, управління водними ресурсами, застосування математичних методів у гідрології, гідроморфологічна оцінка якості річок.

Першим провів системні дослідження процесів руслоформування річок України і висвітлив екологічні аспекти їхнього вияву. У своїх наукових роботах акцентує увагу на розробленні нових методичних підходів у дослідженні руслових процесів на гірських і рівнинних річках. Активно впроваджує власні погляди, які узгоджуються з європейськими підходами стосовно гідроморфологічного оцінювання якості річкових водних об'єктів і створення басейнових планів управління. Є визнаним фахівцем з оцінювання, запобігання і ліквідації паводків та їх наслідків на річках Українських Карпат. Залучається як провідний експерт для виконання міжнародних проектів, пов'язаних із плануванням басейнового управління.

Автор понад 210 наукових праць, зокрема: монографії "Гідролого-екологічна оцінка руслових процесів (на прикладі річок України)" (2001), навчального посібника "Руслові процеси" (1998), колективних монографій "Малі річки України" (1991), "Київ як екологічна система: природа-людина-виробництво-екологія" (2001), "Мониторинг, использование и управление водными ресурсами бассейна р. Припять" (2003), "Гідроморфологічна оцінка якості річок басейну Верхньої Тиси" (2006), "Географічні основи охорони навколишнього середовища" (2006), "Руслові процеси річки Лімниця" (2010), "Управление трансграничным бассейном Днепра: суббассейн реки Припяти" (2012), "Латориця: гідрологія, гідроморфологія, руслові процеси" (2012); підручників "Загальна гідрологія" (2000, 2008), посібників "Природні умови Канівського Придніпров'я та їх вивчення" (1992), "Гідрометеорологічні умови басейну Чорної Тиси та їх вивчення" (2005).

Брав участь у експедиціях, які проводились на річках Сибіру – Обі, Лені, Андані (1978–1979). Організував і брав участь у експедиційних роботах на Північнокримському каналі (1986–1987), Десні (1988–1989, 2012), Дунаї (1991), дніпровських водосховищах (1990–1994, 2004), річках Закарпаття (1996–2000, 2004–2009), Прип'яті (2007, 2011).

Під його керівництвом і за безпосередньої участі виконано 6 держбюджетних та 25 госпдоговірних тем та 7 міжнародних проектів.

Член Міжвузівської науково-координаційної ради з проблем ерозійних, руслових та гирлових процесів при Московському державному університеті ім. М. В. Ломоносова, Президії та Вченої ради Українського географічного товариства, Координаційної ради комплексної програми Київського університету "Регіональні проблеми раціонального природокористування", двох спеціалізованих вчених рад із захисту докторських дисертацій, кількох наукових збірників.

У 2006 р. обраний академіком Академії наук Вищої освіти України.

Нагороджений почесною грамотою Міністерства освіти і науки України (2005), знаком "Відмінник освіти України" (2007), почесними грамотами Міністерства охорони навколишнього природного середовища України (2008), Державного комітету України з водного господарства (2008), подяками Прем'єр-міністра України (2009), НАН України (2009).

СНІЖКУ СЕРГІЮ ІВАНОВИЧУ – 60!

У 2018 р. виповнилося 60 років із дня народження Сніжка Сергія Івановича – відомого українського гідрометеоролога, доктора географічних наук, професора та завідувача кафедри метеорології та кліматології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Народився 18 березня 1958 р. у с. Старе Бориспільського району Київської обл.

У 1980 р. закінчив Київський державний університет імені Тараса Шевченка (кафедра гідрології і гідрохімії). Навиків професійної діяльності набував ще в студентські роки, працюючи в експедиціях УкрНДГМІ (дослідження селей та лавин в Карпатах), інституту "Союзгазпроект" (проектні роботи для газопроводу "Уренгой-Самара-Петровськ", Росія).

З 1979 р. – у Київському університеті імені Тараса Шевченка: 1979–1980 – лаборант, 1980–1987 – інженер, 1987–1990 – молодший науковий співробітник, 1990–1995 – старший науковий співробітник Проблемної науково-дослідної гідрохімічної лабораторії.

У 1989 р. у Гідрохімічному інституті Держкомгідромету СРСР (м. Ростов-на-Дону, Росія) захистив кандидатську дисертацію "*Особливості формування річкового стоку біогенних речовин (на прикладі басейну Дніпра в межах України)*" за спеціальністю 11.00.07 – "Гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія" (наук. керівник – д-р геогр. наук, проф. В. І. Пелешенко).

1994–1995 рр. – гост-доцент на кафедрі прикладної геології Інституту геології та палеонтології Вестфальського університету імені Вільгельма (м. Мюнстер, Німеччина).

1995–2001 рр. – доцент кафедри гідрології і гідрохімії Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

У 1999 р. перебуває на науковому стажуванні у Федеральному інституті гідрології (м. Кобленц, Німеччина) та Гесенському міністерстві охорони довкілля (м. Вісбаден, Німеччина). Проводить наукові дослідження у Вестфальському університеті імені Вільгельма (м. Мюнстер, Німеччина).

У 2002 р. у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка захистив докторську дисертацію "Теорія і методи аналізу регіональних гідрохімічних систем".

З 2002 р. – завідувач кафедри метеорології та кліматології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, професор.

У 2006 р. та 2013 р. проводив наукові дослідження на кафедрі гідрології та кліматології Потсдамського університету та в Інституті досліджень наслідків впливу клімату (м. Потсдам, Німеччина), а у 2008 р. – у Центрі атмосферних наук Кембриджського університету (Велика Британія).

За час викладання Сніжко С. І. підготував та виклав 10 спеціальних дисциплін. Підготував 7 кандидатів наук. Він є автором понад 200 наукових праць, у тому числі 10 монографій (одна зарубіжна), 10 підручників та навчальних посібників. Понад 30 публікацій у зарубіжних реферованих журналах, з них 10 – у наукометричній базі SCOPUS, WebofScience, PИHЦ та ін. Найбільш значимі видання автора: "Гідролого-гідрохімічні характеристики річок Житомирського Полісся в умовах глобального потепління" (2017), "Зміна клімату міста Києва" (2014), "Урбометеорологічні аспекти забруднення атмосферного повітря великого міста" (2011), "Harmonised Inventory of Point and Diffuse Emission of Nitrogen and Phosphorus for a Transboundary River Basin" (Berlin, 2004), "Метеорологія" (2010), "Динамічна метеорологія" (2009), "Методи прикладного системного аналізу в гідрометеорології" (2017).

У 2006 р. пройшов навчання на міжнародних курсах ВМО (Туреччина) з методики викладання метеорологічних дисциплін та сучасних методик дослідження кліматичних змін і прогнозування погоди, у навчальному центрі ВМО (Нанкін, Китай) – з питань підготовки фахівців для попередження стихійних явищ та катастроф гідрометеорологічного характеру.

П'ятиразовий стипендіат Німецької служби академічних обмінів (DAAD), отримував гранти різних міжнародних організацій (ВМО (2006, 2008), CeRISS (2014), REC (2014), RCISD (2015), Meteo France (2015) для проведення наукових досліджень. Випускник програми "Cambridgecollegeshospitalityscheme" (2008).

У 2015 р. з аспіранти С. І. Сніжка одночасно отримали гранти DAAD для проведення наукових досліджень у Німеччині. С. І. Сніжка є керівником з української сторони програми підготовки PhD з гідрології та метеорології за "сендвіч-проектом" DAAD.

Вихованці С. І. Сніжка є лауреатами Премії Президента України для молодих вчених (2013), Премії НАН України для молодих вчених, переможцями програми "100+100+100" (2012, 2013).

З жовтня 2015 р. С. І. Сніжка є керівником міжнародного проекту ЕРА3МУС+ 561975-EPP-1-2015-1-FI-EPPKA2-SBHE-JP "Adaptive learning environment for competence in economic and societal impacts of local weather, air quality and climate" від Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Член Міжнародної асоціації з урбометеорології (IAUC), Міжнародної комісії з якості води (ICWQ), Президії Українського метеорологічного та гідрологічного товариства. Виконує обов'язки заступника голови спеціалізованої вченої ради Д.26.001.22.

Учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС (1986), почесний працівник Гідрометслужби України (2004). Нагороджений премією Тараса Шевченка Київського національного університету імені Тараса Шевченка (2009), почесними грамотами ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка (2004, 2010), Міністерства освіти та науки України (2016). Визнаний кращим викладачем Київського національного університету імені Тараса Шевченка у 2015 р.